

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (első tanács)

2007. szeptember 11.*

A T-35/06. sz. ügyben,

a **Honig-Verband eV** (székhelye: Hamburg [Németország], képviselik: M. Hagenmeyer és T. Teufer ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: F. Erlbacher és B. Doherty, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az egyes elnevezéseknek az „Oltalom alatt álló eredetmegjelölések és földrajzi jelzések nyilvántartása” elnevezésű nyilvántartásba való bejegyzéséről szóló 2400/96/EK rendelet mellékletének kiegészítéséről (Miel de Provence) szóló, 2005. november 14-i 1854/2005/EK bizottsági rendelet (HL L 297., 3. o.) megsemmisítése iránti kérése tárgyában,

* Az eljárás nyelve: német.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (első tanács),

tagjai: J. D. Cooke elnök, R. García-Valdecasas és V. Ciucă bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Végzést

Jogi háttér

- ¹ A mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 1992. július 14-i 2081/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 208., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. kötet, 13. fejezet, 4. o.) 1. cikke bizonyos mezőgazdasági termékek és élelmiszerek eredetmegjelöléseinek és földrajzi jelzéseinek közösségi oltalmára vonatkozó szabályokat állapítja meg.
- ² A 2081/92 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja az eredetmegjelölést úgy határozza meg, mint valamely régiónak, meghatározott helynek vagy – kivételes esetben – országnak az olyan mezőgazdasági termék vagy élelmiszer leírására

használatos elnevezése, amely e régióból, meghatározott helyről vagy ezen országból származik, és amelynek sajátos minősége, hírneve vagy jellemzői főként vagy kizárólag egy adott földrajzi származásnak, valamint az e meghatározott földrajzi területen folyó termelésnek, és/vagy feldolgozásnak és/vagy előállításnak köszönhető.

- 3 Valamely mezőgazdasági termék vagy élelmiszer leírására használatos elnevezés oltalom alatt álló eredetmegjelölésként (OEM) vagy oltalom alatt álló földrajzi jelzés-ként (OFJ) való bejegyzésének ennek érdekében a 2081/92 rendeletben meghatározott feltételeknek kell megfelelnie, és különösen meg kell felelnie a hivatkozott rendelet 4. cikkében meghatározott termék-leírásnak. A bejegyzés az adott elnevezésnek a 2081/92 rendelet 13. és 14. cikkében meghatározott oltalmat nyújtja.
- 4 A 2081/92 rendelet 5–7. cikke olyan bejegyzési eljárást hoz létre, amely lehetővé teszi az összes, ugyanazon mezőgazdasági termékkel vagy élelmiszerral foglalkozó termelők és/vagy feldolgozók társulásaként meghatározott csoportosulásnak, illetve bizonyos feltételek mellett minden természetes vagy jogi személynek, hogy valamely OEM, illetve OFJ bejegyzése iránti kérelmet nyújtson be azon meghatározott földrajzi területről származó mezőgazdasági termékek vagy élelmiszerek tekintetében, amelyeket ők termelnek vagy állítanak elő azon tagállamban, ahol az adott földrajzi terület található. Az adott tagállam ellenőrzi a bejelentés megalapozottságát, és azt a 4. cikkben említett termék-leírással együtt továbbítja a Bizottsághoz (a 2081/92 rendelet 5. cikkének (5) bekezdése).
- 5 A 2081/92 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottság hat hónapon belül alaki vizsgálat keretében ellenőrzi, hogy a bejegyzési kérelem tartalmazza-e a 4. cikkben foglalt valamennyi adatot. Ha a Bizottság azt állapítja meg, hogy az elnevezés oltalomra jogosult, a bejelentő személyére és az adott termékre vonatkozó különböző információkat közzéteszi az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* (a 2081/92 rendelet 6. cikkének (2) bekezdése). Ha a Bizottságot a 7. cikknek megfelelően nem értesítik kifogási nyilatkozatról, az elnevezést be kell vezetni a Bizottság által vezetett, az „[OEM] és [OFJ] nyilvántartása” elnevezésű nyilvántartásba (a 2081/92 rendelet 6. cikkének (3) bekezdése). A Bizottság ezután a nyilvántartásba

bevezetett elnevezéseket közzéteszi az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* (a 2081/92 rendelet 6. cikkének (4) bekezdése).

- 6 Az 1997. március 17-i 535/97/EK tanácsi rendelettel (HL L 83., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. kötet, 20. fejezet, 352. o.) módosított 2081/92 rendelet 7. cikke a következőképpen rendelkezik:

«(1) Az a 6. cikk (2) bekezdésében említett *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* történő közzététel időpontjától számított hat hónapon belül bármely tagállam kifogással élhet a bejegyzés ellen.

(2) A tagállamok illetékes hatóságainak biztosítaniuk kell, hogy a jogos gazdasági érdeküket igazoló személyek megtekinthessék a bejelentést. Ezen túlmenően, valamint a tagállamokban fennálló körülményeknek megfelelően, a tagállamok betekintést biztosíthatnak más, jogos érdekekkel rendelkező felek számára is.

(3) Bármely, jogos érdeke révén érintett természetes vagy jogi személy kifogást tehet a szándékozni kívánt bejegyzés ellen azon tagállam illetékes hatóságához elküldött, megfelelően indokolt nyilatkozat útján, amelyben lakik, vagy ahol letelepedett. Az illetékes hatóság a megállapított határidőkön belül megteszi az ezen észrevétel vagy kifogás figyelembevételéhez szükséges intézkedéseket.

(4) A kifogást tartalmazó nyilatkozat kizárólag akkor fogadható el, ha:

- alátámasztja a 2. cikkben említett feltételek teljesítésének elmulasztását, vagy
- azt jelzi, hogy a javasolt elnevezés bejegyzése veszélyeztetné egy részben vagy egészben azonos elnevezés vagy védjegy létét, vagy az olyan termékek létét, amelyeket a 6. cikk (2) bekezdésében előírt kihirdetés időpontja előtt legalább öt éven keresztül jogszerűen voltak forgalomban a piacon,
- feltünteteti azokat a sajátosságokat, amelyek azt igazolják, hogy a bejegyezni kért elnevezés jellegénél fogva szokásos.

(5) Ha a (4) bekezdés értelmében a kifogás elfogadható, a Bizottság felkéri az érintett tagállamokat, hogy három hónapon belül próbáljanak megállapodásra jutni egymás között, belső eljárásaiknak megfelelően. Amennyiben:

- a) megállapodás jön létre, a szóban forgó tagállam közli a Bizottsággal a megállapodást lehetővé tévő tényezőket, a bejelentő és a kifogást tevő véleményével együtt. Amennyiben az 5. cikk szerint kapott információban nincs változás, a Bizottság a 6. cikk (4) bekezdésének megfelelően jár el. Amennyiben változás történt, ismét kezdeményezi a 7. cikkben megállapított eljárást;
- b) nem születik megállapodás, a Bizottság a hagyományos tisztességes eljárás elve és a tényleges összetéveszthetőség figyelembevételével hoz határozatot a

15. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően. Amennyiben a Bizottság a bejegyzési eljárás folytatása mellett dönt, a 6. cikk (4) bekezdésének megfelelően intézkedik a közzétételről.”

- 7 Az „[OEM] és [OFJ] nyilvántartása” elnevezésű nyilvántartásba való bejegyzéséről szóló, 1996. december 17-i 2400/96/EK bizottsági rendelet (többszöri módosítást követően HL L 327., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. kötet, 20. fejezet, 143. o.) melléklete a 2081/92 rendelet 6. cikke (3) bekezdésének megfelelően tartalmazza az OEM-eket és OFJ-ket.
- 8 A 2400/96/EK rendelet mellékletének kiegészítéséről szóló, 2005. november 14-i 1854/2005/EK bizottsági rendelet (HL L 297., 3. o., a továbbiakban: megtámadott rendelet) jegyezte be a „miel de Provence” [Provence-i méz] OFJ-t.

A jogvita alapját képező tényállás

- 9 A felperes olyan társulás, amelynek tagjai mézet termelnek és forgalmazznak. A felperes tagjai évtizedek óta különböző mézkeverékeket forgalmazznak „Honig aus der Provence” (Provence-i méz) elnevezéssel.
- 10 A Bizottság a 2081/92 rendelet 6. cikkének (2) bekezdése értelmében 2003. október 30-án tette közzé a francia hatóságok „miel de Provence” elnevezés bejegyzésére irányuló kérelmét (HL C 261., 4. o.). Ez a kérelem a 2081/92 rendelet 4. cikkének megfelelően egy termékleíráson alapult, amely nevezetesen kizárta a napraforgót.

- 11 A felperes az illetékes német hatósághoz, a Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährunghoz (a mezőgazdaságért és élelmiszeriparért felelős szövetségi hatóság) intézett 2004. március 29-i levelében kifogást emelt a „miel de Provence” elnevezés bejegyzése ellen.
- 12 A Németországi Szövetségi Köztársaság e levélre támaszkodva a 2081/92 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottsághoz intézett 2004. április 22-i levelében kifogást nyújtott be a bejegyzés ellen.
- 13 A Bizottság 2005. január 11-i levelében arról tájékoztatta a német hatóságokat, hogy a kifogás elfogadható, és felhívta e hatóságokat arra, hogy vegyék fel a kapcsolatot a francia hatóságokkal.
- 14 Az illetékes francia hatóság, a ministère de l’Agriculture, de l’Alimentation, de la Pêche et de la Ruralité [a mezőgazdaságért, élelmiszeriparért, halászatért és vidékért felelős minisztérium] 2005. március 16-i levelében a német hatóságokkal ellentétes álláspontot foglalt el, és bejegyzési kérelmét fenntartotta.
- 15 A felperes az illetékes német minisztériumhoz intézett 2005. május 2-i levelében észrevételeket fűzött a fent hivatkozott 2005. március 16-i levélhez. A német hatóságok a 2005. március 16-i levelet 2005. május 24-én továbbították a Bizottságnak annak érdekében, hogy az utóbbi határozatot hozhasson.
- 16 A Bizottság 2005. november 14-én elfogadta 2400/96 rendelet mellékletének kiegészítéséről (Miel de Provence [OFJ]) szóló megtámadott rendeletet. A megtámadott rendeletet 2005. november 15-én tették közzé az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*.

Az eljárás és a felek kereseti kérelmei

- 17 2006. január 30-án az Elsőfokú Bíróság Hivatalához benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen eljárást.
- 18 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. április 24-én érkezett külön beadványban a Bizottság az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 114. cikke alapján elfogadhatatlansági kifogást emelt [a felperes keresete ellen].
- 19 A felperes 2006. június 16-án benyújtotta az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatos észrevételeit.
- 20 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság
- utasítsa el az elfogadhatatlansági kifogást;
 - helyezze hatályon kívül a megtámadott rendeletet;
 - kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

21 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság

- utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant;
- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

22 Az eljárási szabályzat 114. cikke értelmében, amennyiben valamelyik fél külön beadványban kéri, az Elsőfokú Bíróság az ügy érdemét nem érintve dönthet az elfogadhatatlanság tárgyában. Ezen cikk 3. §-a értelmében ha az Elsőfokú Bíróság másként nem határoz, az eljárás a továbbiakban szóbeli. A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy az ügy aktája iratainak vizsgálata révén megfelelően tájékozódott a kérelemről való döntéshez, anélkül hogy a szóbeli szakasz megnyitása szükséges lenne.

A felek érvei

23 A Bizottság fenntartja, hogy a kereset elfogadhatatlan azon indokból, hogy a megtámadott rendelet olyan általános hatályú aktus, amely miatt a felperes szakmai társulásként nincs olyan helyzetben, amely megkülönböztetné bármely más személytől, így a felperes nem hivatkozhat a hatékony bírói jogvédelem hiányára.

- 24 A Bizottság először is arra hivatkozik, hogy azok a rendeletek, amelyekkel a Bizottság az alaprendelet – vagyis a jelen esetben a 2081/92 rendelet – értelmében a földrajzi jelzéseket és eredetmegjelöléseket oltalmazza, az EK 249. cikk második bekezdése értelmében olyan általános hatályú intézkedésnek minősülnek, amelyek objektíven meghatározott helyzetekre vonatkoznak, és joghatásaikat absztrakt módon meghatározott személyek csoportjainak tekintetében fejtik ki (az Elsőfokú Bíróság T-114/99. sz., CSR Pampryl kontra Bizottság ügyben 1999. november 9-én hozott végzésének [a továbbiakban: CSR Pampryl-végzés] 42. és 43. pontja; a T-215/00. sz., La Conquete kontra Bizottság ügyben 2001. január 30-án hozott végzésének [EBHT 2001., II-181. o., a továbbiakban: La Conquete-végzés] 33. pontja és a T-370/02. sz., Alpenhain-Camembert-Werk és társai kontra Bizottság ügyben 2004. július 6-án hozott végzésének [EBHT 2004., II-2097. o.] 55. pontja).
- 25 A Bizottság továbbá fenntartja, hogy valamely, a tagjai védelmére és érdekeinek képviseletére létrejött szakmai társulás csupán háromfajta esetben indíthat megsemmisítés iránti keresetet. E három eset közül a felperes csupán két esetre hivatkozhat, vagyis arra az esetre, amikor valamely jogszabály a társulás vonatkozásában bizonyos eljárási jogosultságokat kifejezetten elismer, valamint arra az esetre, amelyben a társulás olyan vállalkozások érdekeit képviseli, amelyek maguk is jogosultak lennének eljárni.
- 26 Először is a Bizottság fenntartja, hogy a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság fenti 24. pontban hivatkozott állandó ítélkezési gyakorlata szerint a 2081/92 rendelet magánszemélyek – és ennél fogva szakmai társulások – részére nem biztosít eljárási garanciákat. A 2081/92 rendelet 7. cikke csupán az adott tagállam kifogásmentességéről rendelkezik, a felperes levelei pedig nem számíthatnak ilyen kifogásnak még akkor sem, ha az illetékes német hatóság azokra hivatkozott is, és ha azokat a felperes közvetlenül a Bizottságnak is címezte.
- 27 Másodszor a Bizottság azzal érvel, hogy a felperes tagjai sem rendelkeznek keresethozási joggal. Helyzetük nem különbözik a Közösség, illetve a harmadik országok többi olyan méztermelőjének, illetve mézforgalmazójának helyzetétől, akik eddig a szóban

forgó elnevezéssel („miel de Provence”) forgalmazták termékeiket, és akik már nem jogosultak arra, hogy a bejegyzéssel oltalom alá került elnevezést használják.

28 Végül a Bizottság fenntartja, hogy a kereset elfogadhatatlanságát nem kérdőjelezi meg a felperesnek a hatékony bírói jogvédelem követelményére vonatkozó érve. A Bíróságnak e tekintetben a 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítélete (EBHT 1963., 197. o.) óta fennálló és a C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletben (EBHT 2002., I-6677. o.) megerősített állandó ítélkezési gyakorlata szerint a valamely rendelet megsemmisítése iránti kereset csak akkor elfogadható, ha a felperes ahhoz fűződő személyes érdeke megállapítható.

29 A felperes úgy véli, hogy a megtámadott rendelet őt közvetlenül és személyesen érinti.

30 Először is arra hivatkozik, hogy mint a kifogási és egyeztetési eljárás kezdeményezője és egyik tárgyaló fele szorosan részt vett a „miel de Provence” elnevezés bejegyzési eljárásában, és az a tény, hogy eljárási szempontból résztvevője volt e közösségi aktus elfogadásának, bizonyítja személyes érintettségét.

31 E tekintetben a felperes kifejti, hogy az a tény, hogy eljárási szempontból résztvevője volt a határozathozatali eljárásnak, a jelen esetben a kifogási eljárás konkrét lefolyásából következik. Hangsúlyozza, hogy a „miel de Provence” elnevezés bejegyzése elleni kifogást nem a Németországi Szövetségi Köztársaság, hanem ő maga nyújtotta be, és hogy a hivatkozott kifogást a német szövetségi minisztérium csupán alakilag nyújtotta be saját maga a Bizottsághoz. Kizárólag a saját kezdeményezésének köszönhetően indult meg az egyeztetési eljárás, ezért a felperes úgy véli, hogy ez a tény elegendő a keresetösségi jogának elismeréséhez (a Bíróságnak a 264/82. sz., Timex kontra Bizottság és Tanács ügyben 1985. március 20-án hozott ítélete [EBHT 1985.,

849. o.] és a 169/84. sz., Cofaz kontra Bizottság ügyben 1986. január 28-án hozott ítélete [EBHT 1986., 391. o.]). A felperes úgy véli, hogy a benyújtott kifogás egyetlen tárgyaló fele volt, és ezzel kapcsolatosan arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet ötödik preambulumbekzdése kifejezetten megemlíti, hogy a kifogással kapcsolatos nyilatkozatot a német hatóságok jelentették be.

32 Másodszor a felperes úgy véli, hogy a megtámadott rendelet a 2081/92 rendelet 7. cikkének (3) bekezdésében vele szemben elismert eljárási biztosítékok megsértése miatt őt személyesen érinti. Először is előadja, hogy a hivatkozott cikk számára külön kifogási jogosultságot nyújt, amely független a tagállamok különös kifogásnyújtási jogosultságától, és hogy élt is e jogával. A felperes szerint a 2081/92 rendelet eljárási szabályai a valamely természetes személy, illetve jogi személy külön kifogási jogosultsága érdekében az illetékes nemzeti hatóságok részéről csupán szervezeti segítséget írnak elő. Arra is felhívja a figyelmet, hogy e külön kifogási jogosultságot a 2081/92 rendelet helyébe lépett, a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 2006. március 20-i 510/2006 tanácsi rendelet (HL L 93., 12. o.) módosításai pontosították és ki is emelték.

33 A felperes hozzáteszi, hogy a Bizottság a megtámadott rendelet nyolcadik preambulumbekzdésében megemlíti, hogy a bejegyzésre vonatkozó határozatot arra a tényre alapozza, hogy nem került megfelelően bizonyításra, hogy a német termelők gazdaságilag ténylegesen érintettek lennének. Ebből következően a felperes olyan eljárási jogokkal rendelkezik, amelyeket a Bizottság nem tartott tiszteletben.

34 Végül a felperes vitatja a Bizottságnak a 2081/92 rendelet 7. cikkével kapcsolatos ítélezési gyakorlatra vonatkozó értelmezését. E bírói döntések nem mondanak ellent a felperes érvelésének, mivel a jelen ügy különbözik a La Conquete-végzésben és az Alpenhain-végzésben szereplő ügyektől, valamint az Elsőfokú Bíróság által a T-381/02. sz., Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort kontra Bizottság ügyben 2005. december 13-án hozott végzésben (EBHT 2005., II-5337. o.) szereplő ügytől.

- 35 Harmadszor a felperes fenntartja, hogy tagjai, akiknek érdekeit képviseli, személyesen érintettek, és ebből vezeti le kereshetőségi jogát.
- 36 Ezzel kapcsolatosan a felperes arra hivatkozik, hogy tagjainak helyzete a „miel de Provence” elnevezés bejegyzéséből eredő következmények – amelyek tagjai gazdasági helyzetét közvetlenül érintik – miatt személyes. Ebből következően tagjai elkülönülnek az összes többi potenciálisan érintett vállalkozástól, mivel e tagok több mint öt éve „Honig aus der Provence” (Provence-i méz) elnevezéssel forgalmazták termékeiket Németország területén.
- 37 Negyedszer a felperes úgy véli, hogy a megtámadott rendelet tartalmilag egy neki címezve hozott határozatnak felel meg. A megtámadott rendelet ugyanis ugyancsak olyan döntést tartalmaz, amely az általa felhozott kifogást elutasítja, és ennél fogva azt egyéniesíti.
- 38 Ötödször a felperes azzal érvel, hogy a hatékony bírói jogvédelem elvére tekintettel személyesen érintett. Fenntartja, hogy nincs lehetősége arra, hogy előzetes döntéshozatali eljárás útján kapjon választ a panaszára, anélkül hogy a megtámadott rendeletet meg ne sértené. Ezen túlmenően – a felperes szerint – nem áll rendelkezésére hatékony nemzeti jogvédelem.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 39 Az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében a valamely rendelet megsemmisítése iránt egy természetes vagy jogi személy által indított kereset elfogadhatósága azon feltétel függvénye, hogy a megtámadott rendelet valójában olyan határozatnak minősüljön, amely e személyt közvetlenül és személyesen érinti. Az állandó

ítélkezési gyakorlat szerint a rendelet és a határozat közötti megkülönböztetési ismerv a kérdéses jogi aktus általános hatályában vagy annak hiányában keresendő (a Bíróság C-10/95. P. sz., Asocarne kontra Tanács ügyben 1995. november 23-án hozott végzésének [EBHT 1995., I-4149. o.] 28. pontja és a C-87/95. P. sz., CNPAAP kontra Tanács ügyben 1996. április 24-én hozott végzésének [EBHT 1996., I-2003. o.] 33. pontja). Valamely jogi aktus általános hatályú, amennyiben objektíven meghatározott helyzetekre vonatkozik, és jogi hatásait általános és absztrakt módon meghatározott személyek csoportjainak tekintetében fejt ki (az Elsőfokú Bíróság T-482/93. sz., Weber kontra Bizottság ügyben 1996. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-609. o.] 55. pontja).

40 A jelen ügyben a megtámadott rendelet az eredetmegjelöléseknek a 2081/92 rendeletben meghatározott oltalmát biztosítja a „miel de Provence” elnevezés számára, amelynek 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja a földrajzi jelzést úgy határozza meg, mint valamely régiónak, meghatározott helynek vagy – kivételes esetben – országnak az olyan mezőgazdasági termék vagy élelmiszer leírására használatos elnevezését, amely e régióból, meghatározott helyről vagy ezen országból származik, és amely az e földrajzi származásnak tulajdonítható sajátos minőséggel, hírnévvel vagy egyéb jellemzőkkel rendelkezik, és amelynek termelése és/vagy feldolgozása és/vagy előállítása a meghatározott földrajzi területen folyik.

41 A bejegyzésből eredő oltalom abban áll, hogy a „miel de Provence” elnevezés használatát fenntartsa a termelők számára, akiknek a termékei megfelelnek a termék-leírásban a Provence-i méz készítéséhez előírt földrajzi és minőségi feltételeknek. Amint azt a Bizottság helyesen emelte ki, a megtámadott rendelet – ahelyett, hogy meghatározott gazdasági szereplőkhöz mint például a felpereshez szólna – minden olyan vállalkozásnak, amelynek termékei megfelelnek az előírt földrajzi és minőségi feltételeknek, elismeri a jogát arra, hogy e termékeit a fent említett elnevezés alatt hozza forgalomba, és megtagadja e jogot minden olyan vállalkozástól, melynek termékei nem felelnek meg e feltételeknek, amelyek azonosak minden vállalkozás tekintetében. A megtámadott rendelet egyaránt vonatkozik minden jelenlegi és jövőbeni (adott esetben a 2081/92 rendelet 13. cikkének (2) bekezdésében szabályozott átmeneti időszak lejártáig) Provence-i méztermelőre, akár jogosultak, akár nem jogosultak ezen elnevezés használatára. E rendelet nem csupán a tagállamok termelőire vonatkozik, hanem harmadik országok azon meghatározatlan számú termelője

tekintetében is joghatásokkal bír, akik jelenleg vagy a jövőben a Közösség területére „Provence-i mézet” kívánnak importálni.

- 42 A megtámadott rendelet az EK 249. cikk második bekezdése értelmében ezért általános hatályú intézkedésnek minősül. A rendelet objektíven meghatározott helyzetekre vonatkozik, és joghatásait absztrakt módon meghatározott személyek csoportjainak tekintetében fejt ki (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-109/97. sz., Molkerei Großbraunschweig és Bene Nahrungsmittel kontra Bizottság ügyben 1998. szeptember 15-én hozott végzésének [EBHT 1998., II-3533. o.] 51. pontját; a T-114/96. sz., Biscuiterie-confiserie LOR és Confiserie du Tech kontra Bizottság ügyben 1999. március 26-án hozott végzésének [EBHT 1999., II-913. o.] 27–29. pontját, valamint a CSR Pampryl ügyben hozott végzés 42. és 43. pontját).

- 43 Ugyanakkor nem kizárt annak a lehetősége, hogy valamely rendelkezés, amely jellege vagy alkalmazási területe okán általános hatályú, valamely természetes vagy jogi személyt személyében érinthet. Ez a helyzet áll elő, amikor a szóban forgó jogi aktus olyan tulajdonságaiból adódóan érint valamely személyt, amelyek rá sajátosan jellemzőek, illetve olyan ténybeli körülményből adódóan, amely megkülönbözteti minden egyéb személytől, és ennél fogva egy határozat címzettjéhez hasonló módon egyéníti őt (a Bíróság fent hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 223. pontja; a C-309/89. sz., Codorníu kontra Tanács ügyben 1994. május 18-án hozott ítéletének [EBHT 1994., I-1853. o.] 19. és 20. pontja, a fent hivatkozott Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben hozott ítéletének 36. pontja, valamint a fent hivatkozott Weber kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 56. pontja).

- 44 A jelen ügyben a felperes egyéniesedésének alátámasztására öt érvre hivatkozik, ám ezen érvek egyike sem alkalmas olyan rá sajátosan jellemző olyan tulajdonság, sem olyan körülmény feltárására, amely a felperest megkülönböztetné minden egyéb személytől, és amely ennél fogva a többi érintett gazdasági szereplőhöz képest egyénítené.

- 45 A felperes eljárási jogokra vonatkozó érvével kapcsolatosan először is emlékeztetni kell, hogy a közösségi jog általános elvei – mint például a meghallgatáshoz való jog – értelmében sem az általános hatályú jogi aktusok kidolgozásának folyamata, sem maguk az általános hatályú jogi aktusok mint olyanok nem követelik meg, hogy az érintett személyek részt vegyenek az eljárásban, mivel az ő érdekeik képviseletét az e jogi aktusok elfogadására hivatott politikai szervek feladata ellátni (a fent hivatkozott Großbraunshain és Bene Nahrungsmittel kontra Bizottság ügyben hozott végzés 60. pontja; a CSR Pampryl-végzés 50. pontja, valamint a La Conquete-végzés 42. pontja). Következésképpen kifejezetten biztosított eljárási jogosultságok hiányában az EK 230. cikk rendelkezéseivel, illetve szellemével ellentétes lenne annak megengedése, hogy minden olyan magánszemély, aki részt vett valamely jogszabályi jellegű aktus előkészítésében, ezek után keresetet nyújthasson be ezen aktussal szemben (a fent hivatkozott Großbraunshain és Bene Nahrungsmittel kontra Bizottság 68. pontja; a CSR Pampryl-végzés 50. pontja és a La Conquete-végzés 42. pontja).
- 46 A jelen kereset elfogadhatóságát tehát kizárólag a 2081/92 rendelet által a magánszemélyek részére kifejezetten elismert eljárási biztosítékok tekintetében kell értékelni (lásd e tekintetben a CSR Pampryl-végzés 51. pontját).
- 47 Vagyis a felperes állításával szemben a hivatkozott rendeletben szabályozott kifogási eljárás során a magánszemélyek részére kifejezetten elismert eljárási biztosítékok kizárólag a tagállamok felelősségének hatálya alá tartoznak, és azok a Bizottsággal szemben nem gyakorolhatók.
- 48 A 2081/92 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése ugyanis kizárólag a tagállamok részére ismeri el a Bizottság előtti kifogásnyújtás jogát a bejegyzéssel szemben. Ugyan a fenti rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében bármely, jogos érdeke révén érintett természetes vagy jogi személy kifogást tehet a szándékozni kívánt bejegyzés ellen, azt azon tagállam illetékes hatóságához elküldött, megfelelően indokolt nyilatkozat útján kell megtennie, amelyben lakik, vagy ahol letelepedett. Ez a rendelkezés nem kötelezi az érintett tagállamot arra, hogy e kifogást továbbítsa a Bizottságnak, csupán

arra, hogy megállapított határidőkön belül tegye meg az e kifogás „figyelembevételehez” szükséges intézkedéseket (a La Conquête-végzés 45. pontja). Egyébiránt, még ha a 2081/92 rendelet tizenharmadik preambulumbekkezdése úgy is szól, hogy bejegyzési eljárásnak lehetővé kell tennie, hogy a tagállamokban bármely egyénileg, illetve közvetlenül érintett személy gyakorolni tudja jogait oly módon, hogy a Bizottság értesítést kap a kifogásról, ezen értesítésnek „a tagállamon keresztül” kell megtörténnie. A 2081/92 rendelet 7. cikkének egyik rendelkezése sem teszi lehetővé a Bizottság számára olyan kifogás figyelembevételét, amelyet nem valamely tagállam jelentett be részére. Végül, amennyiben a 2081/92 rendelet 7. cikkének (4) bekezdése értelmében a kifogást tartalmazó nyilatkozat „elfogadható”, ugyanezen rendelet (5) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Bizottság felkéri az érintett tagállamokat, hogy próbáljanak megállapodásra jutni egymás között, anélkül hogy magánszemélyek beavatkozását egyáltalán említene (a La Conquête-végzés 45. pontja).

- 49 A felperes tehát nem hivatkozhat hatékonyan arra az érvre, miszerint a megtámadott rendelet ötödik preambulumbekkezdése kifejezetten megemlíti, hogy a kifogással kapcsolatos nyilatkozatot a német hatóságok jelentették be, ami azt bizonyítja, hogy a Bizottság a felperest tekintette kizárólagos tárgyalófélnek. Amint azt az előző pontban hangsúlyoztuk, a Bizottság nem jogosult egy magánszemélytől származó kifogást figyelembe venni. Kizárólag a tagállamoktól származó kifogások elfogadhatók. A megtámadott rendelet ötödik preambulumbekkezdése ezért kizárólag a 2081/1992 rendelet által megállapított kifogási eljárás leírására szorítkozik, és nem alkalmas arra, hogy ennek alapján a felperes tekintetében bármilyen eljárási jog elismerésre kerüljön.
- 50 A felperes azon érvével kapcsolatosan, miszerint a Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlat a jelen ügytől eltérő esetre vonatkozik, meg kell állapítani, hogy ez az ítélkezési gyakorlat a felperes által hivatkozott 2081/92 rendelet 7. cikkét értelmezi, ezért ezen érvét el kell utasítani.
- 51 A felperesnek a módosított 510/2006 rendeletre vonatkozó érvét illetően hangsúlyozni kell, hogy a hivatkozott rendelet a jelen ügyben nem alkalmazható, és következőképpen abból nem is lehet a jelen jogvita eldöntése tekintetében következtetéseket levonni. Mindenesetre az 510/2006 rendeletet is úgy értelmezhetjük, hogy az is kizárja, hogy a 2081/92 rendeletben létrehozott rendszerben létezne a felperes által hivatkozott eljárási biztosíték.

- 52 Hozzá kell még fűzni, hogy a 2081/92 rendelet 7. cikkének a magánszemélyek kifo-
gásemelésre vonatkozó jogával kapcsolatos rendelkezései alapvetően különböznek
a dömpingügyekben és támogatások terén létező meglehetősen speciális jogoktól,
amelyek a dömpingellenes vám kiszabásához vezető és támogatásellenes közös-
ségi eljárásban speciális szerepet nyújtanak bizonyos gazdasági szereplőknek (lásd
e tekintetben a Bíróság 191/82. sz., Fediol kontra Bizottság ügyben 1983. október
4-én hozott ítéletének [EBHT 1983., 2913. o.] 16. és 25. pontját). Következésképpen
a fent hivatkozott Timex kontra Bizottság és Tanács ügyben hozott ítéletre való
utalás – amely egy dömpingellenes ügyben elfogadhatónak nyilvánította a panaszos
által benyújtott keresetet, nevezetesen az alaprendelet által a panaszosoknak biztosí-
tott jogok alapján, illetve a panaszos által az előkészítő dömpingellenes vizsgálatban
játszott aktív szerep, valamint amiatt, hogy a bevezetett dömpingellenes vám a hivat-
kozott panaszos személyes helyzetén alapult –, valamint a fent hivatkozott Cofaz
kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre való utalás – amely a panaszos vállalkozá-
soknak nyújtott olyan eljárási biztosítékokra vonatkozott, amelyek arra jogosították
fel az utóbbiakat, hogy kérjék a Bizottságot, hogy az állami támogatások terén álla-
pítsa meg a közösségi szabályok megsértését – a jelen ügyben irreleváns.
- 53 A fentiekből következően a 2081/92 rendelet közösségi szinten nem állapít meg
magánszemélyek részére különleges eljárási biztosítékokat (a CSR Pampryl-végzés
55. pontja), ezért tehát a felperes nem hivatkozhat ezen eljárási biztosítékokra.
- 54 A felperes arra a körülményre sem hivatkozhat hatékonyan, hogy a megtámadott
rendelet súlyos gazdasági következményekkel járna tagjai tevékenységére nézve.
Ugyanis az a tény, hogy valamely általános hatályú aktus a hatálya alá tartozó
jogalanyokra eltérő közvetlen hatást gyakorolhat, nem különbözteti meg őket a
többi érintett piaci szereplőtől, amennyiben – mint a jelen ügyben is – ezen aktus
egy objektíve meghatározott helyzet értelmében alkalmazandó (az Elsőfokú Bíróság
T-138/98. sz., ACAV és társai kontra Tanács ügyben 2000. február 22-én hozott
ítéletének [EBHT 2000., II-341. o.] 66. pontja és a La Conquete-végzés 37. pontja).
- 55 Éppen ellenkezőleg, a felperes tagvállalkozásait a megtámadott rendelet csupán
méztermelő, illetve mézforgalmazó gazdasági szereplőkként érinti, amelyek
nem felelnek meg a „miel de Provence” OFJ használata követelményeinek. Ez

a rendelet tehát e vállalkozásokat ugyanúgy érinti, mint a többi olyan vállalkozást, amelyeknek – nemcsak Németországból, hanem a többi tagállamból, illetve harmadik országokból is származó – termékei ugyanígy nem felelnek meg a szóban forgó közösségi rendelkezés követelményeinek.

56 Az a tény, hogy a felperes tagjai régóta forgalmazzák termékeiket „Honig aus der Provence” elnevezéssel, nem ruházza fel őket semmiféle, a többi vállalkozástól megkülönböztető különleges jogosultsággal. A felperes helyzete ennél fogva nem különbözik a többi, termékeiket előzőleg „miel de Provence” elnevezéssel forgalmazó termelőtől, amelyek ugyancsak nem jogosultak az ettől fogva OFJ-ként bejegyzett, oltalom alatt álló elnevezést használni (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Alpenhain-Camembert-Werk és társai kontra Bizottság ügyben hozott végzés 66. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-397/02. sz., Arla Foods és társai kontra Bizottság ügyben 2005. december 13-án hozott végzésének [EBHT 2005., II-5365. o.] 58. pontját).

57 A Bíróság kifejezetten megerősítette, hogy az a tény, hogy a felperes valamely, a földrajzi jelzések és eredetmegjelölések bejegyzéséről szóló rendelet elfogadása időpontjában olyan helyzetben van, hogy termelési szervezetét módosítania kell annak érdekében, hogy a rendeletben előírt feltételeknek megfeleljen, nem elégséges ahhoz, hogy az aktus címzettjéhez hasonlóan személyesen érintettnek minősüljön (a Bíróság C-151/01. P. sz., La Conquête kontra Bizottság ügyben 2002. január 30-án hozott végzésének [EBHT 2002., I-1179. o.] 35. pontja).

58 Ezt a megoldást nem vonhatja kétségbe a felperes azon érve, miszerint a megtámadott rendelet őt személyesen érinti, ugyanis e rendelet valójában egy vele szemben hozott határozat. Az általános hatályú rendelet a jelen ügyben nem hasonlítható valamely határozathoz.

59 Végül a felperesnek a hatékony bírói jogvédelemre vonatkozó érveléssel kapcsolatosan először is meg kell jegyezni, hogy akkor sem indulhatna a közösségi bíróság

előtti közvetlen megsemmisítés iránti eljárás, ha a közösségi bíróságnak a nemzeti eljárási szabályok konkrét vizsgálatát követően bizonyítható is lenne, hogy ezen eljárási szabályok nem teszik lehetővé magánszemélyek részére olyan eljárás indítását, amely kétségbe vonhatná a vitatott közösségi aktus érvényességét (a Bíróság C-258/02. P. sz., Bactria kontra Bizottság ügyben 2003. december 12-én hozott végzésének [EBHT 2003., I-15105. o.] 58. pontja).

60 Ezen túlmenően a Bíróság az EK 230. cikk negyedik bekezdésében előírt személyes érdekekkel kapcsolatosan világosan kimondta, hogy még ha igaz is, hogy ez utóbbi feltélt a hatékony bírói jogvédelemhez való jog elvének fényében kell értelmezni, figyelembe véve a felperest egyénítő egyes körülményeket, ez az értelmezés nem vezethet a szóban forgó, a Szerződésben megfogalmazott feltétel figyelmen kívül hagyásához, anélkül hogy a közösségi bíróság ne lépné túl a Szerződésben reá ruházott hatáskört. Ebből következően, amennyiben ez a feltétel nem teljesül, egyik természetes vagy jogi személy sem jogosult valamely rendelettel szemben megsemmisítés iránti keresetet előterjeszteni (a Bíróság által a fent hivatkozott Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben hozott ítéletének 37. és 44. pontja, valamint a C-263/02. P. sz., Bizottság kontra Jégo-Quéré ügyben 2004. április 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2004., I-3425. o.] 36. pontja).

61 A fenti megfontolásokból következően a német méztermelők társulásaként működő felperest az EK 230. cikk negyedik bekezdésének értelmében a megtámadott rendelet nem érinti személyesen.

62 A fentiekből következően – mivel a megtámadott rendelet általános hatályú intézkedésnek minősül, és mivel e rendelet a felperest nem érinti olyan körülményekből adódóan, amelyek megkülönböztetnék minden egyéb személytől, és amelyek ennél fogva egy határozat címzettjéhez hasonló módon őt egyénítenék – a jelen kereset elfogadhatatlan.

A költségekről

- ⁶³ Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, ezért a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a felperes saját költségei, valamint a Bizottság költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (első tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A keresetet – mint elfogadhatatlant – elutasítja.**
- 2) A felperes maga viseli saját költségeit, valamint a Bizottság költségeit.**

Luxembourg, 2007. szeptember 11.

E. Coulon

hivatalvezető

J. D. Cooke

elnök